

Det er bekendt, at det nuværende Gæstgiverborgerstab efter Højesterets Afgørelse i Dyerne giver Ret til almindelig Beværtning, for saa vidt som denne drives som Tilbehør til Gæstgiveri som Hovednæring. At Lovforslaget snuser at forlade denne i Praksis vistnok mindre heldige Ordning af Næringsbesøjselsen, kan ikke andet end anerkendes; men det forekommer rigtignok Udvalget, at den Vej, som Lovforslaget er gaaet, nemlig helt at affkære Gæstgivere fra al anden Beværtning end af de rejsende, i alt Fald for Kjøbenhavns Vedkommende maa vække den største Betænkelse. Det er bekendt nok, at adskillige af de største og bedste almindelige Beværtningsetablissementer i Kjøbenhavn drives i Forbindelse med og ere Dele af Hotelvirksomheder, og saaledes har det været fra gamle Tider, at umuliggøre dette for Fremtiden vil sikkert vække megen Misfornøjelse. Men endnu uheldigere synes det at være, at man i et Hotels Restauration, inden man tør servere for nogen, maa konstatere vedkommendes Egenkab af „rejsende“, hvad der i et større Hotel vil være et fedeligt Besvær, og at man derhos maa vægre sig ved at servere for enhver af den rejsendes Selskab, som ikke selv er rejsende.

En saadan Ordning vil aabenbart ikke passe for Kjøbenhavn. Det ses da ogsaa, at Næringslovs-Kommissionen i sin Betænkning angaaende Beværtningsnæringen udtaler, at den ikke tror, at det vil være gør ligt at indskrænke Gæstgivernes Ret til kun at maatte beværte rejsende, hvorfor den i sin Affattelse af Forslaget (§ 2) tillægger Gæstgiverne Ret til at udøve almindelig Beværtningsnæring. (Om der ved Paragraffens Ord „Næringsadkomst som Gæstgiver giver Ret til at herbergere rejsende samt til der hos at udøve almindelig Beværtningsnæring“ tilføjtes fastholdt den nugældende Fording, at Herbergering skal være Gæstgiverens Hovednæringsvej — hvad en Ytring i Betænkningen kan give Anledning til at tro — tør vi ikke afgøre. Men er det Meningen, forekommer det, som alt bemærket, Udvalget uheldigt at opretholde denne lidet bestemte og ilde sete Fording). Den Grund, som i Motiverne til Regeringens Lovforslag anføres imod at give Gæstgiverne den mere omfattende Beværtningsret, nemlig at en saadan Besøjselse formentlig ikke bør gives Gæstgiverne paa Landet, berører jo ikke i og for sig Kjøbenhavn, hvor Forholdene efter vor Formening netop gøre det naturligt og tilraadeligt at træffe denne Bestemmelse.

Det forekommer herefter Udvalget, at der kan være god Anledning for Kommunalbestyrelsen til at udtale sig i denne Retning om Forholdene for Kjøbenhavns Vedkommende.

Hvad dernæst angaar Reglerne om selve Afgangen til Næringen, som indeholdes i Lovforslagets § 2, gaa disse ud paa, at der til al Beværtningsnæring kræves Bevilling af Indenrigsministeriet. Dette gælder altsaa saavel for Værtshushold som for Gæstgiveri, og hvad enten Adkomsten hjemler Ret til Udstænkning af stærke Drikke (Brændevin, Vin og skattepligtigt Æl) eller ikke. Forinden nogen Bevilling gives, skal for Kjøbenhavns Vedkommende Magistraten have Lejlighed til at erklære sig.

I disse Regler har Regeringen accepteret den af Næringslovs-Kommissionen fremsatte Opfattelse, som paa et væsentligt Punkt staar i Mod sætning til Regeringens eget oprindelige for Kommissionen fremsatte Forslag. Medens nemlig dette sidste lader Afgangen til Beværtningsnæring, som ikke er forbunden med Ret til Udstænkning af stærke Drikke, være fri for Kjøbenhavn og de øvrige Stæder, saa at der kun kræves Bevilling til Udstækningsretten, forlanger det endelige Udkast, som nævnt, i Overensstemmelse med Kommissionsbetænkningen, Bevilling til enhver Udøvelse af Beværtningsnæringen.

Om dette paa Landet, hvor det har været gældende Ret ogsaa efter Næringsloven af 1857, kan være nødvendigt, derom skulle vi ikke ytre nogen Mening; men for Kjøbenhavns Vedkommende synes en saadan Bestemmelse paafaldende og lidet heldig. Der maatte formentlig kunne anføres meget afgørende Grunde for at etablere en saa fuldstændig Fravigelse af de Principper, hvorpaa Næringslovgivningen i det hele bygges, men dette har Kommissionens Betænkning efter Udvalgets Formening ikke gjort. Naar der for det første anføres, at det er næppe naturligt og i alt Fald ikke stemmende med de bestaaende Forhold at opstille som det normale Begreb for Beværtninger dem, hvor der ikke nydes Spirituosa, da synes denne Betragtning os væsentlig at være af en systematisk og formel Karakter og bør næppe gælde over for de reelle Forholds Krav. Naar man paa Grund af Forholdenes særlige Bestaafenhed anser det for nødvendigt at etablere et Bevillings-system, bør dette, som dog i sig selv ikke er særlig tiltalende, men frembyder flere Betænklichkeiten, sikkert ikke udstrækkes ud over det Omraade, hvor de særlige Forhold herske, nemlig Spiritus-Udstækningsens. Af formelle Grunde at udvide et saadant Undtagelses-system, som Bevillings-systemet bør være, er næppe forsvareligt. Men den afgørende Grund